

PŘÍBĚH

pohádka

MALÍ TVOROVÉ A DRACI

Kde bydlí trpaslíci, permoníci, trollové a jiní skřítkci?

Jednou dávno už je to hezkých pár let, že člověku nestačí ruce, aby spočítal staletí kdy že to vlastně bylo, žili byli velikánští draci.

Snad že pobývali někde v místech vysokých východních hor, neboť jedině tam mohli mít své skrýše v hlubokých jeskyních jak velcí bývali, nikdo o nich dlouho nevěděl.

Kopce a hory dosahovaly skutečně až do oblak, že člověk nedošel vrcholů.

Ani človíčekové nebyli lidmi jako jsme dnes.

O to víc se mezi nimi našlo princezen krásných jako víly a statných ochránců, rytířů dobrého srdce.

Jenomže draci byli až tak hloupí, že když už neměli co jíst vydali se mezi lidi, a princezny se jim hned zalíbily.

To se ale nelíbilo statečným rytířům, kteří měli více síly a hlavně chytrosti, kteréžto potřebovali k tomu, aby draky přemohli.

A tak draci slábli, zmenšovali se, až z nich zbyli krokodýlové. Jsou líní a ospalí. Ale dejte si pozor, když potřebují dokáží být velmi rychlí.

Potom, jako by procitli ze sna, a potom je zle; zapomenou, že už nejsou princezny a chtějí sníst i opravdového člověka, kdyby se přiblížil. Už jim však i zrak zeslábl; kdepak dalekosáhlé výšky hor!

Ale i tak si na ně musíme dnes dávat pozor.

O VODNÍCÍCH

Jakže se k nám dostali VODNÍCI? Nejspíš bychom museli až do řeckých bájí, k jejich praprapradědkovi, vládci moří, bohu Poseidonovi.

Byl veliký milovník jako všichni bohové, proto měl jistě nespočet potomků. A potomci, jak už to bývá se mu rozběhli do světa. No, a pár zabloudilo až k nám, do Čech.

Však také naši prapředci nezaháleli a vymýšleli svá maličká moře — rybníky. Nejznámější byl samozřejmě veliký rybníkář: ctěný pan Rožmberk, kterému vděčíme i za Svět. Ten založil v jižních Čechách, kde se říká, že je pěkně teplo.

Tam se také pár vodníkům zalíbilo a kralovali si tam coby strážci minimořských hladin. Však také jejich voda nebyla slaná, ale příjemně sladká.

Kamže ale vymizeli?

A kdo říká, že vymizeli?

Žijí si mezi námi, milovníci vod. Jenomže my už je nepoznáme, protože převzali rovněž lidské pohodlí, takže z rodu jim zůstala jen láska k vodě a jsou z nich statní potápěči nebo námořníci. Zelená barva jejich tvářiček ale vzala za své, neboť ji obarvilo sluníčko do pěkně zdravé červeně.

No, a umokřené šosy sáček, ty už také nenosí, to, aby jim bylo teplo... Studené šosy totiž chladí až studí. No a to už ani těm dnešním vodníkům není třeba.

WEB: www.ocefi.cz/sihasapa/

Ilustrace: Testérka fotky: Canon G7X
e-mail: sihasapa@centrum.cz

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727)
příspěvky: Michael

445

SIHÁČEK

březen 2025

Jak to zvládáme

CO SE STALO

26. 2. — byly teploty kolem 10 °C, zataženo. Schůzku jsme strávili v klubovně.

Začali jsme prohlídkou zisků ukončené dlouhodobé hry. Nástěnka už byla odstrojena a na ní byl plán pro novou hru »Za zlatým pokladem«. Každý si vybarvil postavičku. Potom jsem každého vyfotil s přílbou a mečem.

V dalších chvílích jsme si vyslechli podstavu nové hry, vysvětlili si záludnosti, na které můžeme během putování narazit a odehráli jsme první tři tahy.

Potom se na zemi objevila čtvercová síť 5 x 6 polí a my si zahráli »minové pole«. Už dříve jsme poznali, že málokdo se dokáže soustředit natolik, aby nevstoupil, opakovaně na „vychující“ pole.

Poslední delší hrou bylo »Už to cítím«, vybírání trojic a stejnými nebo rozdílnými charakteristikami.

Na úplný závěr jsme si ještě zahráli na dvě kola hříčku »kde je křeček«. Je neuvěřitelné, jak lidé nevidí věci „přímo na očích“...

Před koncem jsme si rozdali »nové číslo« oddílového časopisu...

5. 3. — teploty přesáhly 14 °C, obloha byla bez mráčku. Byli jsme venku i v klubovně.

Nejprve jsme si nabarvili figurky se špendlíkem, kterými se budeme ode dneška pohybovat na plánu. Pokračovali jsme venku rytířským kláním. Hráli jsme »přetlačovanou«. Dvojice stála proti sobě, rukami se drželi tyče a na signál začali vytlačovat protivníka, když se šátek dostal nad území soupeře, znamenalo to vítězství.

Stále venku potom každý, pomocí hranolu, tlačil do špalku tak, aby projel celou »klikatou dráhu«. Ti, kteří nešťouchali se pokoušeli chodit na chůdách. Následovaly dvou šátkové »ocásky«. Jeden šátek byl kolem pasu a druhý za ním zachycený, jako ocásek. Poslední venku jsme si zahráli na několik kol vybíjenou »vracečku«. To už se docela zšěřilo a tak jsme se přesunuli do klubovny.

V klubovně jsme zahráli tři tahy na plánu naši dlouhodobé hry »Za zlatým pokladem«. Zatím měli všichni štěstí (mimo Damiána), a postupují hlavní cestou.

Jako poslední jsme poznávali písmena »písané morseovky«. Seba měl docela převahu, ale někteří si pomohli odbíháním k obrázku na skřínce...

Před koncem jsme vyhlásili vítěze únorového bodování - gratulujeme Sebovi, rozdali si únorovou výplatu, uklidili a vydali jsme se k domovům...

